USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11. listopadu 2024 **o odvoláních obžalovaného: Michal K., narozený xxx, a státního zástupce** proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 6. 2024 č. j. 3 T 2/2024-411,

takto:

Odvolání obžalovaného Michala K. a státního zástupce se podle § 256 trestního řádu **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Ostravě v hlavním líčení dne 21. 6. 2024 ve věci sp. zn. 3 T 2/2024 uznal obžalovaného Michala K. vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku a odsoudil jej podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a podle § 67 odst. 1, 2 písm. b), § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 40 denních sazeb s výší denní sazby 500 Kč, tj. celkem 20 000 Kč, a podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku obžalovanému povolil měsíční splátky ve výši 2 000 Kč se ztrátou výhody splátek v případě, že nezaplatí dílčí splátku včas. Dále podle § 73 odst. 1, 3 (správně má být odstavec 4, ale nejedná se o podstatnou vadu) trestního zákoníku obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 24 měsíců. Okresní soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu rozhodl o povinnosti obžalovaného zaplatit náhradu majetkové škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ve výši 1 550 568,60 Kč a poškozené Alžbětě N. náhradu nemajetkové újmy ve výši 560 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu poškozené Alžbětu N. a Všeobecnou zdravotní pojišťovnu odkázal se zbytky jejich nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku včas a řádně podal obžalovaný Michal K. odvolání, ve kterém uvedl, že s rozsudkem okresního soudu nesouhlasí a vytýká okresnímu soudu, že řádně nezjistil skutkový stav. Poškozený totiž tím, že se na kole rozjel po přechodu, způsobil obžalovanému překážku náhlou a nečekanou, a proto nemohl dopravní nehodě zabránit. Poukazuje na závěry znalce Ing. Škandery, že pokud by poškozený šel, vzal jízdní kolo a pokračoval v chůzi, tak by došel do místa střetu v době, kdyby jej obžalovaný již minul pravým bokem, tudíž nemuselo dojít ke střetu. Rovněž poukazuje na závěry znaleckého posudku znalce Ing. Jaroslava Hromjáka z oboru doprava, odvětví doprava silniční, specializace analýza dopravních nehod, podle kterého osobní automobil Dacia Dokker při svém pohybu v pravém jízdním pruhu zakryl výhled obžalovanému na chodce, resp. jedoucího cyklistu. Chodec, resp. cyklista se v té době nacházel v mrtvém úhlu. Pokud se týká výpovědi svědka Pavla P., který uvedl, že nemusel vidět přes Dacii, čímž vlastně potvrdil jeho výpověď. Okresní soud provedené důkazy hodnotí pouze jednostranně v jeho neprospěch, aniž by zohlednil možnosti, které měl, aby zabránil dopravní nehodě v okamžiku, kdy cyklista vjel do jeho možného rozhledu a rovněž nesouhlasí s uloženým trestem.

3. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě podal odvolání v neprospěch obžalovaného proti výroku o trestu zákazu činnosti, neboť uložený trest zákazu činnosti v trvání 24 měsíců považuje za nepřiměřeně mírný. V odvolání rozebírá okolnosti dopravní nehody a poukazuje na jízdu obžalovaného jako projev určité bezohlednosti a skutečnost, že obžalovaný

neprojevil žádnou sebereflexi. Obžalovaný evidentně nechápe princip omezené důvěry v dopravě, a proto navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanému nově uložil trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu minimálně čtyř let.

4. Z podnětu obou odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud podle § 254 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek ve všech výrocích, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že ani odvolání obžalovaného ani odvolání státního zástupce nejsou důvodná.

5. Po přezkoumání řízení krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud provedl v hlavním líčení všechny potřebné důkazy a v rozsahu, které mu umožňovaly ve věci správně rozhodnout (§ 2 odst. 5, 6 trestního řádu). Krajský soud ve veřejném zasedání jako důkaz provedl na návrh obžalovaného znalecký posudek z oboru doprava, odvětví doprava silniční, specializace analýza dopravních nehod, ze kterého byly zjištěny závěry, že z hlediska technické přijatelnosti vozidlo Škoda Octavia a Dacia Dokker vykonávaly souběžnou jízdu a že při této jízdě osobní automobil Dacia Dokker mohl zakrýt oblast výhledu na chodce, resp. jedoucího cyklistu. Cyklista se tak nacházel v mrtvém úhlu řidiče automobilu Škoda Octavia.

6. V řízení krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaného nebo porušení ustanovení, jimž se má zabezpečit řádné objasnění věci.

7. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného směřují proti hodnocení důkazů okresním soudem. K tomu krajský soud uvádí, že okresní soud je podle § 2 odst. 6 trestního řádu oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení. Okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel a jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 trestního řádu, a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal žádné logické rozpory či nedostatky ani neúplnost, které by mohl hodnocení okresního soudu vytknout, a je proto podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, když sám žádné dokazování neprováděl. Krajský soud považuje závěr okresního soudu o vině obžalovaného za správný, zákonný a v plném rozsahu odůvodněný, a proto na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Vzhledem k úplné, přesvědčivé a vnitřně konzistentní argumentaci okresního soudu lze na odůvodnění rozsudku okresního soudu odkázat, aniž by krajský soud jednotlivé argumenty hodnocení opakoval, jak to umožňuje ustálená judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (viz např. IV. ÚS 415/11, I. ÚS 31/12 nebo II. ÚS 2947/08, případně rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Helle vs. Finsko č. 20772/92), podle které se odvolací soud při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu prvního stupně a podle které nelze požadavek na odůvodnění rozhodnutí chápat tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument.

8. Krajský soud konstatuje, že odvolání obžalovaného je opakováním jeho obhajoby v řízení před okresním soudem a k tomu krajský soud uvádí, že odvolací námitky zaměřené pouze proti hodnocení důkazů okresním soudem za situace, kdy okresní soud vychází z důkazů před ním provedených, přičemž závěry okresního soudu mají oporu v obsahu těchto důkazů a současně není předložen žádný jiný důkaz, který by hodnocení okresního soudu mohl zpochybnit, jsou z podstaty nedůvodné, neboť krajský soud nemá s ohledem na ust. § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu právo hodnotit odlišně důkazy okresního soudu bez vlastního dokazování. Znalecký posudek z oboru doprava znalce Ing. Jaroslava Hromjáka není důkazem, který by mohl zpochybnit hodnocení důkazů okresním soudem, neboť tento znalecký posudek pouze konstatuje, že osobní automobil Dacia Dokker mohl obžalovanému zakrýt výhled na chodce, resp. jedoucího cyklistu, neboť okresní soud správně dospěl k závěru, že obžalovaný viděl svědka P. brzdit, tudíž viděl, že jiné vozidlo zpomaluje před přechodem pro chodce, takže podle § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu je řidič povinen snížit rychlost jízdy nebo zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, sníží-li rychlost jízdy nebo zastaví-li vozidlo před přechodem pro chodce i řidiči ostatních

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juřičková.

vozidel jedoucích stejným směrem. Skutečnost, že všechna vozidla v pravém jízdním pruhu brzdila, potvrdila i svědkyně Petra V., která uvedla, že jela jako třetí nebo čtvrté vozidlo v pravém jízdním pruhu ve směru na Ostravu a vozidla před ní brzdila, a proto brzdila. Kolem ní projelo vozidlo obžalovaného. Následně došlo ke střetu mezi vozidlem obžalovaného a poškozeným. Z její výpovědi je zřejmé, že obžalovaný měl možnost reagovat na zpomalující vozidla, nikoliv až souběžně s vozidlem svědka P., ale již v době, kdy zpomalovalo vozidlo svědkyně V. Obžalovaný tak vůbec nereagoval na skutečnost, že přijíždí k přechodu pro chodce a že na tomto přechodu pro chodce se s ohledem na okolnosti nachází chodec, který hodlá přechod použít k přechodu pozemní komunikace. Z hlediska zodpovědnosti a plnění povinností řidiče je tak možná skutečnost, že obžalovaný měl zakrytý výhled vozidlem Dacia Dokker, nepodstatná, neboť i na tuto okolnost zákon o silničním provozu pamatuje a řeší ji tak, aby nedošlo k dopravní nehodě. Obžalovaný tuto povinnost nesplnil. Další tvrzení obžalovaného, že poškozený způsobil překážku náhlou a nečekanou, neobstojí, neboť obžalovaný s ohledem na situaci v dopravě mohl důvodně předpokládat, že na přechodu pro chodce se nachází chodec. Skutečnost, že poškozený poté, co začala zpomalovat auta v pravém jízdním pruhu, nasedl na kolo a hodlal přechod přejet na kole, okresní soud správně zohlednil jako spoluzavinění v rozsahu 30 % na vzniku a následcích dopravní nehody, nejednalo se však o výlučné zavinění ze strany poškozeného na dopravní nehodě, neboť podstatnou a rozhodnou okolností pro vznik dopravní nehody byla skutečnost, že obžalovaný nijak nereagoval na zpomalující vozidla v pravém jízdním pruhu a nepřizpůsobil této skutečnosti rychlost jízdy. Obžalovaný tak porušil povinnosti řidiče stanovené v § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b), h), odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), přičemž významem a rozsahem porušení těchto povinností se dostatečně zabýval okresní soud a krajský soud nepovažuje za potřebné znovu jednotlivé argumenty opakovat, a proto odkazuje na odůvodnění okresního soudu v bodech 24., 25. a 26. napadeného rozsudku. Z uvedené argumentace jednoznačně vyplývá, že obžalovaný měl předvídat a mohl očekávat pohyb chodce na přechodu pro chodce. Okresní soud se i správně zabýval spoluzaviněním poškozeného, který použil jízdní kolo na přechodu pro chodce v rozporu s ust. § 54 zákona o silničním provozu, a správně stanovil poměr spoluzavinění na dopravní nehodě ve výši 70 % z důvodu porušení povinností obžalovaným a ze 30 % za porušení povinností poškozeným.

9. Protiprávní jednání obžalovaného okresní soud správně kvalifikoval jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, neboť všechny znaky tohoto trestného činu byly jak po subjektivní, tak objektivní stránce naplněny. Krajský soud konstatuje, že vyhodnocení porušení povinnosti obžalovaného jako důležité povinnosti nebrání ani spoluzavinění poškozeného, neboť okresní soud a krajský soud ve shodě dospěly k závěru, že podstatnou a nejvýznamnější příčinou vzniku a následku dopravní nehody bylo porušení důležitých povinností obžalovaného, které mají zabezpečit bezpečnost silničního provozu zejména pro nejslabší účastníky silničního provozu - pro chodce, kteří nejsou nijak chráněni před zbraní jako je železný automobil.

10. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud konstatuje, že obžalovanému byly uloženy tresty přiměřené jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, a odpovídající hlediskům stanoveným dle § 38 a § 39 trestního zákoníku. Vzhledem k výraznému porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu okresní soud správně ukládal vedle sebe trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, peněžitý trest a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Jelikož všechny výměry trestů byly uloženy při dolní hranici trestních sazeb, nelze tyto tresty považovat za nepřiměřeně přísné ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Krajský soud nevyhověl ani státnímu zástupci na zpřísnění trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, byť je zřejmé, že došlo k porušení důležité povinnosti ze strany obžalovaného a jeho jízda vykazovala bezohlednost vůči chodcům, nicméně s ohledem na spoluzavinění poškozeného jak na

vzniku dopravní nehody, tak na jeho následcích vzhledem k tomu, že neměl ochrannou přilbu, nepovažuje výměru uloženého trestu zákazu činnosti za nepřiměřeně mírnou.

11. Okresní soud nepochybil ani při rozhodnutí o náhradě majetkové škody Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, ani při stanovení nemajetkové újmy v penězích poškozené Alžbětě N., neboť poškození se k trestnímu řízení včas a řádně připojili, uplatněná náhrada škody vychází z předložených dokladů o proplacení léčby a výše náhrady nemajetkové újmy vychází z ustálené judikatury okresního soudu, jak je správně uvedeno v bodě 37. napadeného rozsudku. Krajský soud tedy ani v tomto výroku neshledal žádné vady, které by bylo nutno napravit, když okresní soud stanovenou náhradu snížil o 30 % z důvodu spoluzavinění poškozeného.

12. Na základě výše uvedeného Krajský soud v Ostravě odvolání obžalovaného Michala K. i státního zástupce zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:
a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. l písm. a) -m) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 11. listopadu 2024

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Juřičková.